

חיפושיות של לוני

אקסל באומגרט

החיפושיות שרצו מהר, הכחולות לזחלות על הבטן, האדומות בשביל בעלות קרניים והירוקות לחיפושיות בעלות יותר משש רגליים. חיפושיות עם כנפיים אוחסנו בקופסאות בירוק כהה וכך הלאה.

והטובות ביותר היו הקופסאות אדומות עם פסים כחולים. לשם הוא הכניס חיפושיות עם נקודות צבעוניות על הגב.

היו לו, ללוני, הרבה קופסאות

בצבעים ובדוגמאות שונות. הוא אהב לאסוף חיפושיות, ועוד יותר אהב לשבת בבית, ומפעם לפעם, בימי גשם, לבדוק את החיפושיות שלו ולהאכיל אותן.

היום היה דווקא יום כזה, יום גשום לבדיקה ולהאכלה. כל הקופסאות הצבעוניות היו מסודרות

על הרצפה לפני המיטה שלו.

האוסף שלו נראה כל כך יפה.

וכשהוא הביט כך על כל

הקופסאות האלה על הרצפה,

ופתח אותן זו אחרי זו, כדי לבדוק טוב יותר

בימים בהם גשם לא ירד, אהב לוני לשחק בחורשה שאחרי ביתם של הוריו. הכי יפה היה מיד אחרי הגשם, כי אז בכל החורשה היה ריח נעים, טרי,

כאילו זו חורשה חדשה. אבל לא זאת הייתה

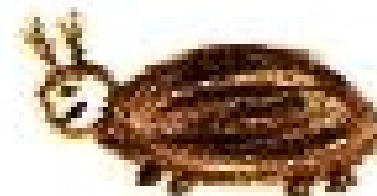
הסיבה מדוע לוני אהב לשחק שם. אחרי הגשם היו מופיעות חיפושיות רבות ויפות. ותמיד היו

חיפושיות שלוני לא הכיר. לוני

אהב להפוך כל אבן, להסתכל

אחרי כל עלה ולחקור כל גוש

דשא. תמיד, כשמצא חיפושית,

הוציא קופסה מתוך תרמיל הגב שלו והכניס את

החיפושית לתוכה. היה לו סדר מיוחד באוסף

החיפושיות שלו. הקופסאות הצהובות היו בשביל

ולהאכיל את החיפושיות, עלה לו רעיון לראש. אולי כדאי למיין את האוסף מחדש. חוץ מזה הוא יכול על כל קופסה לכתוב מתי ואיפה הוא מצא את החיפושיות.

זמן מה הוא שקל איך לבצע את המשימה.

בסוף לוני הגיע להחלטה שטוב

ביותר יהיה לעשות תוכנית

מדויקת איך למיין את האוסף,

אחר כך לסמן את הקופסאות

ולהכניס את החיפושיות לקופסאות

מחדש. אחרי זמן קצר התוכנית הושלמה ולוני ידע

בדיוק איך למיין את האוסף שלו. אבל כשניסה

לסמן את הקופסאות, התברר לו כי הדבר אינו

פשוט כל כך, כשהחיפושיות מסתובבות בפנים. לוני

התלבט שוב. לא היה לו מכל די גדול כדי להכניס

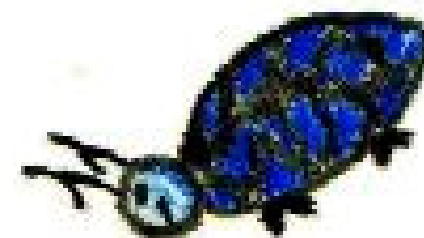
את כל החיפושיות שלו פנימה. הכיסים שלו היו

צרים מדי, ותרמיל הגב שלו היה מלא בחפצים

שהיו חייבים להיות תחת ידיו

כשיצא מהבית. בסוף הוא

הוציא את כל עפרונות הצבע

שלו וסידר אותם במעגל גדול על הרצפה. את כל החיפושיות שם בתוך המעגל, והתחיל לסמן את הקופסאות.

הוא עוד לא הספיק לסמן

מחצית מהן, כשאמא

קראה לו לארוחת

הערב. אבל אם הוא

יכניס עכשיו את כל החיפושיות לתוך

הקופסאות, הוא יצטרך להוציא אותן שוב. אז

אולי בכל זאת יספיק לסמן. ולוני התחיל לכתוב

מהר יותר.

"לוני!!!..." אוי.. עכשיו זה היה כבר בקול רם יותר

ונשמע קרוב. מהר קרא לוני "אני כבר בא.." וכתב

עוד יותר מהר. "לוני!!!" הוא הבין שאם עכשיו לא

יבוא, אמא תכעס. הוא קם, הסתכל על הרצפה

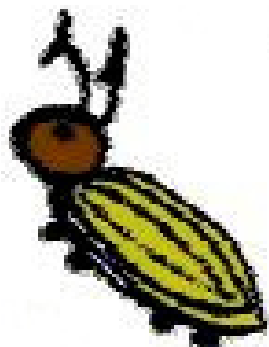
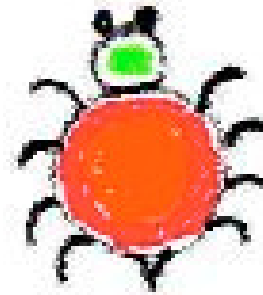
וחשב "החיפושיות לא תוכלנה

לצאת מהמעגל. הרי שמתי את

הצבעים מאוד צפוף", והלך לאכול.

הוא אכל מהר כמה שרק יכול היה,

למרות שאמא העירה לו כמה

פעמים לאכול לאט. זה נראה לו כמו נצח עד שמותר היה לו לחזור לחדרו.

ושם ציפה לו אסון. לא רק הקופסאות היו ריקות, אלא גם מעגל העפרונות הצבעוניים שעל הרצפה. למען הדיוק, לא ניתן היה לראות אף חיפושית על כל הרצפה. נעלי התעמלות, גרביים, צעצועים, קוביות, כן, הכל היה מונח סביב. אבל חיפושיות לא היו. איפה הן? הוא חיפש מסביב וגרם לאי-סדר גדול עוד יותר, אך את החיפושיות לא מצא.

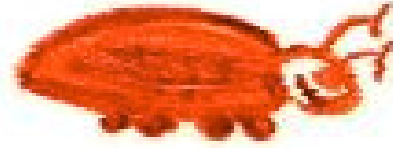
לוני התעצב. האוסף היפה שלו! הוא היה עוד במחשבות עם החיפושיות, כלומר עם החיפושיות הנעלמות, כשנרדם בסוף. ובלילה חלם לוני שהוא

ביער גדול, ומוצא חיפושיות שלפניו עוד איש לא ראה. הוא חלם כל כך חזק שבחלומו הרגיש את הדגדוג של החיפושיות. אך אמא קראה לו לארוחה. הקול שלה נעשה חזק יותר. ועכשיו נדמה

היה לו כי היער כולו מתחיל להתנועע.

אמא אחזה בכתפיו של לוני ונערה אותו עד שהתעורר. וכשלוני פתח את עיניו והיה

כבר ער לגמרי, הרגיש שאמנם על החיפושיות רק חלם, אבל הדגדוג היה אמיתי. בכל המיטה שלו היו חיפושיות, וגם על הרצפה, על המדפים ובארון. החיפושיות עברו דרך הדלת והגיעו עד לחדר המיטות של ההורים, ובקיצור - כל הבית היה מלא חיפושיות.

ללוני היה הדבר נראה בוודאי משעשע מאוד, אילו ההורים לא כעסו כל כך. הוא יכול היה להבין ממבט פניהם שהם בכלל לא שמחים שלוני יודע איפה נמצא האוסף שלו. להפך, הם כועסים כי החיפושיות שלו מזדחלות בכל הבית.

אבל הם ממש התחילו לכעוס כשהבינו כמה קשה לתפוס את החיפושיות שוב. לקח ימים אחדים,

ואפילו כמה שכנים היו צריכים לעזור, כדי לאסוף את החיפושיות מאחורי הארונות, מתחת למיטות, מאהילי המנורות ומוילונות, אפילו מנעליים ובגדים, ולהחזיר אותן לחורשה.

וכמה שלוני לא ביקש ולא התחנן, לא הסכימו לו להחזיק את אוסף החיפושיות שלו בבית. אבל אבא הבטיח לו שאם רק יוכל, יבוא אתו אחרי הגשם לחורשה, כדי להסתכל ביחד על החיפושיות, שם, במקום בו הן מרגישות הכי טוב, בחוץ, בטבע ולא בקופסאות ומכלים. וכך היה ללוני אוסף חיפושיות הגדול ביותר - החורשה כולה!

